

κατὰ τὸ 1824 ἔτος πρὸς διεκδίκησιν τῶν ὑφαρπασθέντων δικαιωμάτων της, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον Λουδοβίκου XVIII ὑπὲρ αὐτῆς καὶ ἡ ὑπόθεσις τῶν ἀξιώσεων της ἔμεινεν ἐκκρεμής.

Ἐν τούτοις ὁ Δοῦξ, γενόμενος βασιλεὺς, καίτοι γινώσκων τὰ πάντα, δὲν ἠθέλησε νὰ καταδιώξῃ αὐτήν, καὶ οὕτως ἀνενόχλητος μένουσα διῆλθε τὰς ἡμέρας αὐτῆς ἀπάσας ἐν Παρισίοις, κατοικοῦσα ἐν τῇ ὁδῷ Rivoli περιποιουμένη τὰ ὠραιότερα τῶν ἀνθέων καὶ ὑπερδισχίλια πτηνὰ τῶν διαφόρων χωρῶν τῆς ὑψηλίου.

Ἡ περιπετειώδης γυνὴ Μαρία Στέλλα Πετρονίλλα Chiarpini ἐξεμέτρησε τὸ ζῆν τῷ 1845 τὴν ἐπομένην τῆς ἐνάρεξως τῆς βουλῆς, εἰποῦσα ὡς ὕστατον τῇ θαλαμηπόλῳ αὐτῆς «δὸς μοι τὴν ἐφημερίδα, ἵνα ἀναγνώσω τὸν ἐναρκτήριον λόγον τοῦ ληστοῦ τούτου».

ΤΟ ΧΡΗΜΑ

Οἱ πλείστοι τῶν ἀνθρώπων ἀποφεύγουσι πολλάκις νὰ προφέρωσι τὴν λέξιν *χρῆμα*.

Καὶ πράγματι οὐδέποτε ἡ σπανιώτατα τὴν προφέρουσιν, ἐνῷ σχεδὸν πάντοτε περὶ αὐτῆς ὁμιλοῦσιν. Π. χ.

Ὁ τραπεζίτης λέγει, τὰ κεφάλαιά μου. Ἡ ἐν ὄρφ γάμου, ἡ προίξ μου. Ὁ στρατιώτης, ἡ δεκαμερία μου. Ὁ ὑπάλληλος καὶ ὑπηρέτης, ὁ μισθός μου καὶ τὰ τυχερά μου. Ὁ βασιλεὺς καὶ βουλευτὴς, ἡ ἐπιχορήγησίς μου. Ὁ δικηγόρος, ἡ ἀμοιβή μου. Ὁ ἐφημεριδογράφος, αἱ συνδρομαί μου. Ὁ κληρονόμος, ἡ κληρονομία μου. Ὁ καλόγηρος, ἡ ἀπολαβή μου. Ὁ συνταξιούχος, ἡ σύνταξις μου. Ὁ ἰδιοκτήτης, τὰ κτήματά μου. Ὁ διδάσκαλος, τὰ διδασκρά μου. Ἡ κυβέρνησις, ὁ προϋπολογισμός μου. Αἱ ἀτμοπλοῖκαὶ ἐταιρίαι, ὁ ναῦλος. Ὁ μεσίτης, ἡ μεσιτεία μου. Ὁ ἀχθοχόρος, τὰ χαμαλίκια μου. Ὁ λεμβοῦχος, τὰ βαρκαδιάτικα. κλπ. κλπ. κλπ.

Τέλος ἀπὸ τοῦ βασιλέως ἕως τοῦ ἀχθοφόρου, τὰ συνώνυμα ἀντικαθιστῶσι τὴν λέξιν. Φαίνεται δὲ ὅτι, ἀναγνωρίζοντες αὐτὴν ὡς αἰτίαν ἀπασῶν τῶν δυστυχιῶν μας, αἰσχυρόμεθα νὰ τὴν προφέρωμεν.

Τὸ αὐτὸ δὲ συμβαίνει καὶ ὅτε τὸ ἐναντίον θέλομεν νὰ ἐκφράσωμεν, ὅτι δηλαδὴ δὲν ἔχομεν χρήματα.

Ἐχω μὲν ἀναπαράδιά λέγομεν, ἐτύπησεν ἡ τσέπη μου, ἡ τσέπη μου εἶνε πανὶ μὲ πανί, χορεύουν ποντικοὶ στὴν τσέπη μου, ἢ ἄλλο τι παρόμοιον.

Διὰ νὰ δικαιώσωμεν δὲ πῶς τὰς παρατηρήσεις μας ταύτας ἀναφέρομεν παράδοξον ἀλληλογραφίαν ἀνταλλαγεῖσαν ποτὲ μεταξὺ τοῦ Ἀλφόνσου Κὰρ καὶ τινος συμβολαιογράφου φίλου του.

Ὁ Ἀλφόνσος Κὰρ ὅτε ἦτο ἀκόμη εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ σταδίου του, εἶχεν ἀνάγκην 500 φράγκων, ἔσπευσε λοιπὸν παρὰ

τῷ ῥηθέντι φίλῳ του καὶ ἐδανείσθη ὑποσχεθεὶς ἐνυπογράφως νὰ τὸν πληρώσῃ ἅμα τῇ ἐκδόσει τοῦ καλλιτέρου ἔργου.

Ἐντὸς ὀλίγου ἐδημοσιεύετο τὸ Ἰπὸ τὰς Φιλλύρας. Ὑποδοχῆς ἔτυχε μεγίστης. Ἀλλ' ὁ συμβολαιογράφος δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐποφελθῇ τῆς περιστάσεως, περιμένων τοιαύτην εὐνοϊκωτέραν, τὴν ἐκδοσιν νέου ἔργου.

Καὶ μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ μυθιστορήματος *Mian ὦραν βραδύτερον* ὁ συμβολαιογράφος δὲν ἔκρινε καλὸν νὰ αἰτήσῃ τὸ δάνειόν του. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ περιμείνῃ ἔτι. Ὅτε ὁμως ἐδημοσιεύθῃ ἡ *Γενεβιέβη* ἡ, τί περιέχεται ἐντὸς φιάλης μελάνης, ἡ ἐπιτυχία τόσῳ πλήρης ὑπῆρξε, καὶ ἡ ὑποδοχὴ τοῦ κοινοῦ τόσῳ μεγάλη ὥστε ὁ συμβολαιογράφος ἔσπευσε νὰ γράψῃ εἰς τὸν συγγραφέα.

«Ἀγαπητέ Ἀλφόνσε, δὲν ἀντέχω εἰς τὸν πειρασμὸν τοῦ νὰ σ' εἰπῶ ὅτι ἡ *Γενεβιέβη* σου εἶναι τὸ καλλίτερόν σου ἔργον.»

σὺ δ.

Πρὸς ταῦτα ὁ συγγραφεὺς τῶν *Σφηκῶν* ἀπεκρίνατο ἀμέσως.

«Φίλτατε, ἡ κρίσις σου μὲ τιμᾷ καὶ κολακεύει ἀλλὰ πιστεύω νὰ γράψω ἀκολούθως *καλλιτερόν τι*».

Πάντοτε ὡς βλέπετε φαίνεται ἡ ἀποφυγὴ διὰ τὸ ἀργύριον, ὥστε ὁ συμβολαιογράφος οὔτε ὁ συγγραφεὺς ἐχάραξαν τὰ γράμματα τῆς ἀνιαρᾶς ταύτης λέξεως.

Προσθετέον ἐν τούτοις ὅτι ὁ Ἀλφόνσος Κὰρ πρὸ πολλοῦ ἐξώφλησε τὸ χρέος του.

Ἐν Σὺρφ 25 Ἰανουαρίου 1886.

YAN.

ΑΝΘΟΚΟΜΙΑ

Περὶ τῆς συγκομιδῆς τῶν ἀνθέων τῆς χρυσομηλέας.

Πάντες γνωρίζομεν τὸ ὕδωρ τῶν ἀνθέων τῆς χρυσομηλέας, τὸ κοινῶς *ἀνθόνερον* καλούμενον, ὡς καὶ τὰς ποικίλας αὐτοῦ χρήσεις, καὶ πᾶς τις δύναται νὰ εὕρῃ πάντοτε ἐν τῇ σκευοθήκῃ ἐκάστης οἰκίας φιαλίδιον πλήρες τοῦ εὐώδους τούτου ὕδατος.

Τὸ ἀνθόσταγμα τοῦτο (*Aqua flores Aurantii*, ἢ *Nap-hae*) παρασκευάζεται ἐκ τῶν πετάλων τοῦ ἄνθους, ὅπερ ἀποχωρίζουσι τῶν λοιπῶν μερῶν, ὑπέρου, ὠοθήκης, κτλ. Διὰ δὲ τῆς ἀποστάξεως ἐξάγουσιν ὁμοίως καὶ ἐλαιώδη τινα οὐσίαν, ἐρυθράν, δριμεῖαν, καὶ λίαν εὐώδη, τὸ *aithérior éλαιον* τοῦ *Meuli* καλούμενον (*Essence de Meuli*), δι' οὗ ἀρωματίζουν τὰ ποτά.

Ἡ συγκομιδὴ τῶν ἀνθέων τῆς χρυσομηλέας γίνεται συνήθως ἀπὸ τῆς 25ης Ἀπριλίου μέχρι τέλους Μαΐου. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν αὕτη εἶναι μετρία, εἴτα ὁμως, καὶ μάλιστα ἀπὸ τῆς 10ης Μαΐου, ἀποβαίνει ἀφθονωτάτη.

Ἡ συνήθης χρυσομηλέα τῶν Ἰνδιῶν ἀφίκετο πιθανῶς εἰς

Ἀραβίαν περὶ τὰ τέλη τοῦ 9ου αἰῶνος, κατὰ τὰ μεσημβρινὰ ὅμως μέρη περὶ τὸν 16ον αἰῶνα. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι κατὰ τὸ ἔτος 1566 ἡ φυτεία τῆς χρυσομηλέας παρίστα ὅσιν ἐκτεταμένων δασῶν κατὰ τὰ περίξ τῆς Hyères (τῆς Γαλλίας), καὶ ὅτι τὰ δένδρα ταῦτα εἶχον ὁμοίως καλλιεργηθῇ καὶ εἰς St. Chamas, Frejus, Cannes, Vallauris, Aix, καὶ ἐν αὐτῇ ἀκόμη τῇ Μασσαλίᾳ.

Ἦδη πρό τινων ἐτῶν ἡ καλλιεργία τῆς χρυσομηλέας ἔλαβε μεγάλην ἐξάπλωσιν ἐν Vallauris. Τὸ συγκεκραμένον κλίμα τῆς πόλεως ταύτης εἶνε ἐπίσης καὶ λίαν εὐνοϊκὸν εἰς τὴν βλάστησιν τοῦ δένδρου τούτου. Δύναται τις μάλιστα νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ πόλις Vallauris, ἔνθα περὶ τὰ 15 ἐργοστάσια ἐργάζονται διαρκῶς πρὸς ἀπόσταξιν τῶν ἀνθέων, εἶνε τὸ μεγαλείτερον κέντρον διὰ τὸ εἶδος τοῦτο τῆς βιομηχανίας.

Ἡ συγκομιδὴ ἀπασχολοῦσα πλέον τῶν δυσχελίων ἐργατῶν, ἀνέρχεται μέχρις ἐνὸς ἑκατομμυρίου χιλιόγραμμων (kilo) ὥς ἐκ τῶν μεγάλων δὲ μεταλλαγῶν ἃς ὑφίσταται ἡ τιμὴ τῆς πωλήσεως, ἀποτελεῖ μεγάλην πρόσδοτον εἰς τὰς χώρας ἔνθα καλλιεργεῖται ἡ χρυσομηλέα πρὸς συλλογὴν τῶν ἀνθέων.

Κατὰ τὸ ἔτος 1880 καὶ 1882, τὰ ἄνθη τῆς χρυσομηλέας ἐπωλήθησαν 30—60 φρ. κατὰ ἑκατοχιλιόγραμμον· τὸ ἔτος 1883, τῆς χαλάζης καταστρεψάσης σχεδὸν καθ' ὅλοκληρίαν τὴν ἄνθησιν, ἡ τιμὴ αὐτῶν ἀνῆλθεν εἰς 350 φρ. Τὸ παρελθὸν ἔτος αἱ τιμαὶ ἦσαν διάφοροι, ἀπὸ 70—100 φρ. Κατὰ δὲ τὸ ἔτος τοῦτο ἡ τιμὴ προαγγέλλεται ἀρίστη. Φυτεῖαί τινες ὑπέφερον λίαν ἐκ τῆς χαλάζης, ἥτις ἡλάττωσεν ὀλίγον τὴν παραγωγὴν· ἐν τούτοις ὅμως ἡ ἄνθησις εἶναι ἀφθονωτάτη, ὑπὸ σχνουμένη ἐξαίρετον ποιότητα.

Τὴν παραγωγὴν βυθμίζει ἡ ἐποχὴ, καθ' ἣν συλλέγονται τὰ ἄνθη. Τὰ συλλεγόμενα ἐν ὥρᾳ, ἀποδίδουσιν, ἐπὶ ἐνὸς χιλιόγραμμου ἀνθέων, 50 ἑκατοστόγραμμα αἰθερίου ἐλαίου· τὰ κατὰ τὸ τέλος ὅμως τοῦ Μαΐου, ἀποφέρουσι καὶ μέχρις ἐνὸς γραμμαρίου. Ἄρα ἡ ἐνιαυσία παραγωγὴ τοῦ αἰθερίου ἐλαίου κατὰ μέσον ὄρον εἶναι 700 χιλ. χιλιόγραμμα.

Ἰδοὺ λοιπὸν διὰ τίνος μέσου κατευνάζονται αἱ νευρώσεις, καὶ καρυκεύονται τὰ ἀπειροπληθῆ πινάκια τῆς κρέμας!

ΔΡ. Δ.

ΣΥΜΜΙΚΤΑ

Ποιητὴς συριχθεὶς, κτυπηθεὶς καὶ εὐχαριστημένος. Ὁ δραματογράφος Pradon μετέβαινεν ἐσπέραν τινὰ εἰς τὸ θέατρον κεκρυμμένος ἐν τῷ μανδύᾳ του· ἐζήτει δὲ νὰ παρεισδύσῃ εἰς τὸ πλῆθος τῆς πλατείας τοῦ θεάτρου ἵνα ἀποφύγῃ τὰς περιποιήσεις, καὶ διὰ νὰ μάθῃ, χωρὶς νὰ γείνη γνωστός, τὰς κρίσεις τοῦ κοινοῦ περὶ τοῦ νέου αὐτοῦ ἔργου ὕπερ παριστάμετο. Ἡ πρώτη πράξις τοῦ δράματος ἐσυρίχθη. Ὁ Pradon ὅστις προσεδόκα ἐπανελημμένα χειροκροτήματα, ἐταράχθη λίαν κατ' ἄρχάς. Εἰς τῶν φίλων του, ὅστις τὸν συνώδευε, πα-

ρατηρήσας τὴν ταραχὴν του καὶ λαβὼν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ βραχίονος τῷ λέγει: «Φίλε μου πρέπει νὰ δείξῃς γενναιότητα κατὰ τοῦ ἀτυχήματος τούτου· ἐὰν δὲ θέλῃς νὰ μὲ ἀκούσῃς, πρᾶξον καὶ σὺ ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι, ἵνα μὴ ὑποπτευθῶσιν ὅτι εἶσαι ὁ ποιητὴς τοῦ δράματος».

Ὁ Pradon συνελθὼν, ἡσπάσθη τὴν συμβουλὴν ταύτην, καὶ ἤρξατο συρίζων καὶ αὐτὸς δι' ὄλων τοῦ τῶν δυνάμεων ὅτε στρατιώτης τις ἀπωθήσας αὐτὸν ἀποτόμως, τὸν ἠρώτησε διατὶ συρίζει, ἐν ᾧ τὸ δρᾶμα εἶναι καλόν, καὶ ὅτι ὁ ποιητὴς αὐτοῦ ἀξίζει τῷ ὄντι νὰ ἐνθαρρυνθῇ. Ὁ Pradon ἀντῶθησε τὸν στρατιώτην, ὀρκισθεὶς ὅτι θὰ συρίξῃ μέχρι τέλους. Ὁ στρατιώτης παροργισθεὶς ἐκ τῆς ἀπαντήσεως ταύτης, συλλαμβάνει αἶφνης τὸν πῖλον καὶ τὴν περροῦκαν τοῦ ποιητοῦ, καὶ τὰ ρίπτει εἰς τὸ πλῆθος. Ὁ Pradon συναισθανθεὶς τὴν ὕβριν ταύτην, ραπίζει τὸν στρατιώτην· οὗτος δὲ δράξας τὸ ξιφὸς του ζητεῖ νὰ φονεύσῃ τὸν ἀντίπαλόν του, τὸν ὅποιον τραυματίζει κατὰ τὸ πρόσωπον. Τέλος ὁ Pradon, συριχθεὶς, κτυπηθεὶς καὶ εὐχαριστημένος σπεύδει νὰ ἐξέλθῃ τοῦ θεάτρου ἵνα φροντίσῃ περὶ τῆς ἐπιδέσεως τῶν τραυμάτων του.

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΣΕ ΕΝΝΟΩ!

Ἐπὶ τοῦ λευκόματος
τῆς εὐπαιδευτοῦ δεσποινίδος Μ. Ο.

Μάτην ὑπὸ τὴν μαλακὴν τοῦ ἥθους σου γαλήνην
Ζητεῖς νὰ θάψῃς τῆς ψυχῆς τὴν ἄρρητον ὁδύνην.
Ὑπὸ τὴν φιλοπαίγμονα παιδρᾶν σου εὐθυμῖαν
Μάτην ζητεῖς τὴν ἔνδον σου νὰ κρύψῃς τρικυμίαν.
Εἰς πᾶσαν ἔκφρασιν χαρᾶς, εἰς πᾶν μειδιᾶμά σου
Μαντεύω, ναί, τὰς ἀφανεῖς αἰμοσταγεῖς πληγὰς σου.

Τί ἂν μὲ ἄνθῃ τὸν σταυρὸν κοσμήῃς τοῦ μαρτυρίου,
Ὅν φέρεις εἰς τὸν Γολγοθᾶ τοῦ ἐπωδύνου βίου;
Οἱ μάρτυρες δὲν κλαίουσι· πονοῦν, πλὴν μειδιῶσι·
Τοὺς κεραυνόνοι ἡ συμφορὰ καὶ ὁμως ἀναψῶσι.
Πλὴν τρόμον ἡ παιδρότης σου ἀλλόκοτον μ' ἐμπνέει·
Γελᾷς, ἀλλ' ἡ καρδίᾳ μου σὲ ἐννοεῖ καὶ κλαίει.

ὦ! μὴ με εἴπῃς τίποτε· τί ἔχεις μὴ με εἴπῃς·
Τὸ μεγαλεῖον ἐννοῶ τῆς εὐγενοῦς σου λύπης.
Ναί· μάρτυς ὑπερήφανος τοῦ πολυμόχθου βίου,
Κάλυπτε τὴν ὁδύνην σου ἐντὸς τοῦ μυστηρίου.
Ὁ κόσμος βλάξῃ, ἐγωιστής, δὲν θὰ σε ἐννοήσῃ,
Ὁ σκεπτισμὸς τῆς ἐποχῆς θὰ σε παραγνωρίσῃ.

Καὶ ὁμως ἐσπατάλησες τὸν πλοῦτον τῆς καρδίας
Κ' ἡσθάνθης ὅτι εὐγενὲς ὑπὲρ τῆς κοινωνίας·
Εἰς τὸν ἀνεμοστρόβιλον τοῦ βίου φερομένη
Ὑπῆρξες ὄλων ἀδελφῇ καὶ μόνον πρὸς σὲ ξένη.
Ἱεροφάντις οἶονε! χρισθεῖσα τῆς Προνοίας
Σαυτὴν ἡρνήθης, ἐνεκεν τῆς ξένης δυστυχίας...

Ὁ κόσμος! περιέκλεισες αὐτὸν ἐν τῇ ψυχῇ σου
Καὶ ἦτο πᾶσα σκέψις του καὶ σκέψις ἰδική σου,